

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Indledning – lektion 71

Begrebet seksualisme

1.

Fra gennemgangen af spiralkredsløbets tilværelsesplaner husker læseren sikkert, hvorledes begrebet "seksualisme" gang på gang dukkede op, og jo mere, des længere vi kom frem gennem udviklingsbuen. Da vi nåede frem til visdomsriget og den guddommelige verden optrådte det endog i forbindelse med begrebet "ernæring", idet væsnerne i disse to tilværelsesplaner fra Martinus side hævdede at leve på grundlag af kombineret tanke-og seksualernæring. Dette kunne tyde på, at det, vi forstår ved seksualisme, også ud fra en kosmisk vurdering spiller en særdeles væsentlig rolle i tilværelsen, idet "ernæring" jo betegner det levende væsens hovedmiddel til at opretholde livet.

At mennesket ikke er helt fremmed for seksualismens betydning i tilværelsen fremgår bl.a. af den vældige såvel legitime som illegitime interesse for seksualisme, netop vor tid gennemlever. Og at det ikke blot drejer sig om et temporært, moderne fænomen specielt tilknyttet vor tid med dens sex-og pornobølger afslører sig på mangfoldige måder. F.eks. røber det sig tydeligt gennem sådanne kanaler som kulturhistorien, malerkunsten og litteraturen -herunder ikke mindst digtekunsten. Det seksuelle tema har til alle tider spillet en central rolle i menneskets tilværelse.

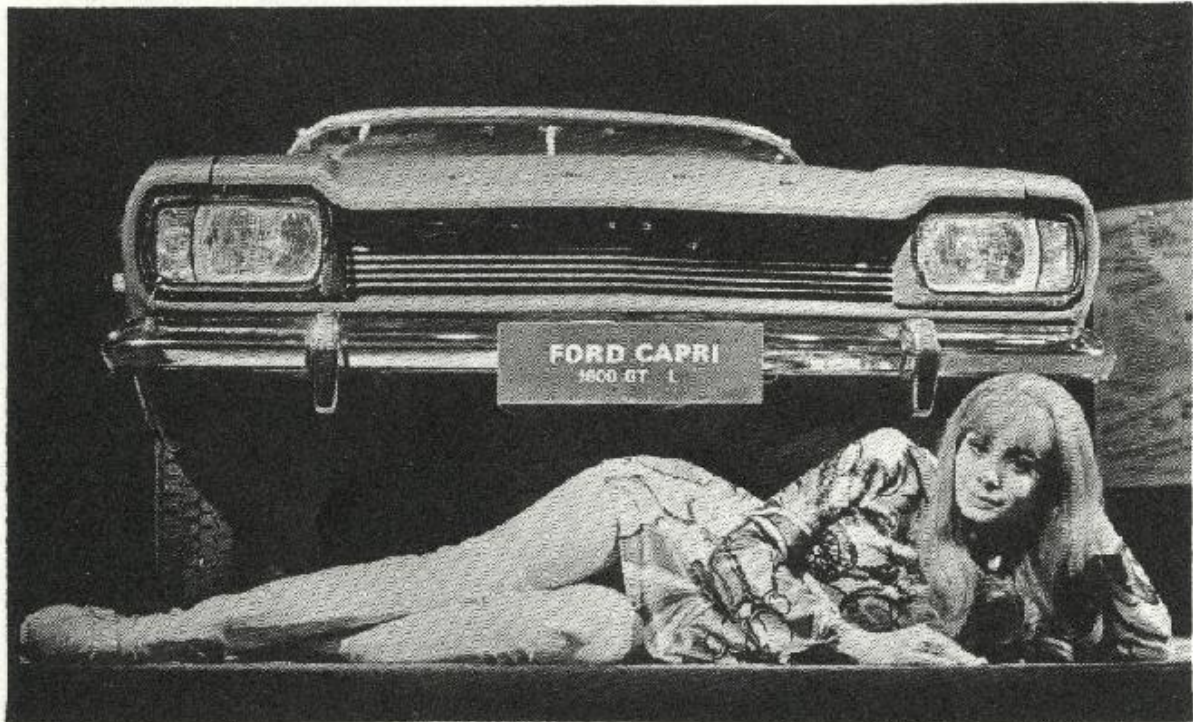
Ikke desto mindre må den menneskelige forståelse af seksualismens væsen betegnes som højst mangelfuld. Aller tydeligst viser dette sig ved, at den næsten fuldstændigt indskrænker sig til en forestilling om kønsdrift, hvorved man naturligvis forstår det maskuline og det feminine køns tiltrækning mod hinanden. Heraf fremgår også, at seksualisme opfattes som et tydeligt kønsorienteret fænomen, dvs. et fænomen, der i bund og grund er motiveret og betinget af de levende væsners opdeling i to køn. Man kan altså i almindelighed ikke tænke sig seksualisme som andet, end hvad der har med kønslivet at gøre, hvilket da også er den definition, man officielt knytter til begrebet.

En følge af denne indstilling er bl.a., at menneskets praktisering af seksualisme har et stærkt præg af egoisme og stofengagement; man kan ligefrem tale om "stofsidsseksualisme". Indbyrdes lægger de to køns repræsentanter udpræget vægt på den grad af fuldkommenhed, der kendetegner modkønnets kønsattributter eller kønsegenskaber, således at den sympatiske orientering først og fremmest er bestemt heraf. Og først i anden række tages udrustningen af rent menneskelige egenskaber i betragtning -hvis de overhovedet kommer i betragtning.

Man tiltrækker altså fortrinsvis hinanden ved hjælp af fysiske egenskaber, hvad der naturligvis resulterer i en vældig koncentration på disse. Hver enkelts lykke afhænger jo af dem, og det gælder derfor om at fremhæve og fremelske dem mest muligt. Naturligvis spiller også psykiske egenskaber en rolle, men vel at mærke kun i den udstrækning, de virker forstærkende og understøttende på de fysiske: f.eks. kløgt, mod og mandighed som supplement til fysisk styrke og kraft hos manden; og charme, blidhed og ynde som supplement til fysisk skønhed hos kvinden, for at vælge nogle ordinære eksempler. Og således skiltes der inden for begge køn med alle de egenskaber, som man -tiden taget i betragtning -anser for velegnede til at stimulere og provokere den seksuelle interesse og aktivitet hos modkønnet, hvilket adfærdsprincip imidlertid ikke blot gælder for mennesket, men også genfindes hos dyret, ja helt tilbage i planteriget.

For menneskets og ligeledes dyrets vedkommende stimuleres den seksuelle aktivitet altså først og fremmest ved hjælp af fysiske kønsattributter, der så yderligere med hensyn til deres effekt forstærkes

op ved hjælp at psykiske særpræg. Og resultatet er en seksualisme, der primært former sig som kropskultur, en vældig dyrkelse af kroppe og kropslige egenskaber.

Med sit tiltrækkende ydre søger den unge dame at skabe opmærksomhed om det bilmærke, som det er billedets egentlige hensigt at sælge. Bilhandel og kvindelig ynde fungerer med andre ord som relevante fænomener. (Politikens Pressefoto)

I denne forbindelse er det også typisk, at mennesket opfatter seksualismen som et specifikt og for så vidt isoleret fænomen i den forstand, at den så at sige er til for sin egen skyld, bortset naturligvis fra dens indlysende vigtige betydning for forplantningen. Altså som noget, der er et formål i sig selv. Og ikke alene betragtes den som et selvstændigt formål; den vurderes også som et af de væsentligste formål i den menneskelige tilværelse -hvis ikke det overhovedet væsentligste. Hvad beskæftiger vel mennesket mere -direkte og indirekte -end det seksuelle tema? -Svaret fremgår tydeligt af alene den såkaldte pornolitteraturs succes, men også af den omstændighed, at man i reklameindustrien -og tilsyneladende med held -drager kønsattributter i anvendelse som blikfang for snart sagt enhver vare man ønsker at afsætte, lige fra biler og sportsflyvemaskiner til tandpasta og skosvæerte. Situationen kompromiteres også på rammende måde af Osvald Helmuth, dér hvor han i en af sine festlige viser synger: "Hvad er det menneskene går rundt og tænker på? -Det er sex og sex og sex (og så skynder han sig at fortsætte:) og seks gange tre er atten (!)"

Fra Martinus side bekræftes det, at denne opfattelse af seksualismens væsen og formål træffende kan karakteriseres som prikseksualisme. Set fra et intuitivt udsigtspunkt omfatter nævnte opfattelse af sagen nemlig kun et enkelt, begrænset aspekt af virkeligheden, men unægteligt et meget væsentligt aspekt. Og som sådant kan det udtrykkes som prikken over i'et, hvor selve i'et er resten af virkeligheden, der igen er det samme som resten af det seksuelle fænomens samtlige muligheder. I sin begrænsede opfattelse af situationen dyrker mennesket imidlertid denne prik, som om den var tilstrækkelig i sig selv, og det er i denne forstand, man kan tale om prik-seksualisme. Betænker man i denne forbindelse forholdet mellem et i's prik og selve i'et, indses det sikkert uden videre, at det i allerhøjeste grad er i menneskets egen interesse at få føling med resten af den virkelighed, der

knyttes sig til det seksuelle fænomen. Først da vil nemlig dyrkelsen af seksualisme blive virkelig meningsfuld og tilfredsstillende på samme måde som en prik først virkeligt får mening i det øjeblik, den knyttes til sit "i".

At skabe netop denne føling med den fulde virkelighed omkring det seksuelle begreb er formålet med det herved indledte fjerde hovedafsnit, og vi kan passende begynde med på Martinus vegne at fastslå, at det fænomen, mennesket kender som seksualisme, i virkeligheden er en altomfattende kosmisk institution, ja faktisk livets alfa og omega. Intet bidrager for intuitionen mere til at danne livets grundvold end netop det seksuelle princip, og det er derfor ikke tilfældigt, at man overalt inden for de levende væsners rækker ser dette princip åbenbare sig – ja, endog i så fjerne regioner af det levendes verden som de ultramikroskopiske virus. Selv her, hvor livet befinder sig på grænsen mellem organisk og uorganisk fremtræden, spores ifølge de seneste oplysninger umiskendelige tegn på kønspræg og seksualisme.

Som læseren sikkert begynder at ane, er det seksuelle tema langt mere omfattende, end man skulle tro, selv efter den menneskelige interesse for det at dømmes. Det er derfor også kun muligt her at give en summarisk fremstilling af selve det seksuelle princip, således som det fra Martinus side er skildret i Livets Bog; specielt fjerde og femte bind. -Forinden vi tager fat skal det dog for en ordens skyld oplyses, at Martinus primært beskæftiger sig med dette princip i relation til den specielt menneskelige natur og tilværelsesform. Det kan derfor forudses, at der til trods for fremstillingens almengyldige karakter utvivlsomt vil opstå spørgsmål og gåder for læseren både her og der. Blandt andet lader det sig ikke uden videre gøre at overføre de præsenterede betragtninger på sådanne livsformer som insekterne, f.eks. bierne. Herved er der imidlertid foreløbigt intet at gøre ud over at håbe på, at Martinus vil kunne finde tid og kræfter til også at afklare disse spørgsmål, og så i øvrigt glæde sig over de muligheder for erkendelse af den menneskelige situation, der gennem Martinus er stillet til rådighed. Dette må da også anses for det vigtigste problemområde at få belyst, lige som den resulterende afklaring må betragtes som det bedst tænkelige udgangspunkt for en eventuel videregående udforskning af emnet.

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 1 (Polprincippet og den højeste ild) – lektion 71

Det seksuelle princips kosmiske grundlag

2.

Det første, vi skal beskæftige os med, er et forsøg på at kortlægge og afdække det seksuelle fænomens inderste kosmiske natur og væsen, hele den mekanisme, der opretholder denne grundlæggende tilværelsesfaktor, således at dét mystiske slør, der indtil Martinus fremtræden har indhyllet det seksuelle tema, for al fremtid må være hævet.

3.

Som udgangspunkt skal vi vælge at genkalde det faktum, at vi i det treenige princip finder samtlige de faktorer indeholdt, der gør det levende væsen til kendsgerning, nemlig som "et Noget", der er genstand for livets oplevelse.

4.

Først blandt disse faktorer finder vi Jeget og dets urbegær ! -Med hensyn til urbegæret husker vi, at det drejer sig om et neutralt og unuanceret begær efter livets oplevelse; ikke nogen bestemt form for oplevelse, men oplevelse slet og ret.

5.

Imidlertid er som bekendt oplevelse noget, der må skabes, nemlig gennem kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet; dvs. afsendelse og modtagelse af energi praktiseret som henholdsvis manifestation og sansning.

Urbegæret udfordrer altså Jeget som "princippet skaber", og Jeget svarer med at afsende og modtage energi. -Gennem afsendelse af energi påvirker det omgivelserne i en eller anden retning; og gennem modtagelse af energi erhverver det visse indtryk herunder indtryk af de påvirkninger, det gennem afsendelse af energi selv foranlediger (jævnfør loven for aktion og reaktion).

Som det vil kunne ses er afsendelse og modtagelse af energi udtryk for en dobbeltfunktion sammensat af to direkte modsatte tendenser. En sådan dobbeltfunktion betegner man som polær eller polpræget, og den er i virkeligheden for nærværende tilfældes vedkommende udtryk for et samspil mellem Jeget og urbegæret på den ene side, og et af de i moderenergien virkende skaberprincipper på den anden side, nemlig det princip, der afstedkommer og dermed ytrer sig gennem eksistensen af polære funktioner og situationer. Dette skaberprincip er polprincippet, og man kan således tale om, at Jegets praktiske afsendelse og modtagelse af energi er udtryk for, at polprincippet virker.

6.

Betænker man nu den centrale og altafgørende rolle, at funktionen -afsendelse og modtagelse af energi -spiller i det levende væsens tilværelse, vil det også forstås, hvorfor Martinus fremhæver det tilgrundliggende polprincip som det vigtigste og i denne forstand "første" af samtlige kosmiske skaberprincipper.

Polprincippets førende rolle fremgår dog ikke alene af denne omstændighed, men tilmed af, at det i forbindelse med urbegæret motiverer praktisk taget alle de øvrige skaberprincipper, nemlig som

kosmiske betingelser for selv at kunne virke og gøre sig gældende: således f.eks. med hensyn til livsenhedsprincippet. Kun såfremt dette virker -og med eksistensen af stof-og livsenheder til resultat - vil ifølge sagens natur polprincippet kunne få lejlighed til at virke, idet afsendelse og modtagelse af energi naturligvis er udelukket, hvis ikke der findes nogen eller noget at såvel afsende til som modtage fra. På ganske samme måde motiveres bevægelsesprincippet. Uden at dette virker, er afsendelse og modtagelse af energi selvsagt også udelukket, efter som det i begge begreberne ligger, at der er tale om bevægelsesakter, rent bortset fra, at det for længst er blevet til kendsgerning for os, at al skabelse -og således også afsendelse og modtagelse -altid former sig som manifestation af bevægelse. -Og således også for de øvrige skaberprincippers vedkommende; alle er de ved nærmere eftersyn klart motiveret af urbegæret og polprincippet i forening.

Jeget besvarer altså urbegærets udfordring med at aktivere polprincippet, og hvilket som sagt i praksis former sig som afsendelse og modtagelse af energi.

Formålet med denne polære aktivitet er naturligvis at tilfredsstille urbegæret, og dette kan kun gøres ved, at den resulterer i livsoplevelse. Da imidlertid urbegæret begrænser sig til at være et neutralt og unuanceret begær efter livsoplevelse, ses det, at det ikke kan motivere nogen bestemt skabelse og dermed nogen specifik afsendelse og modtagelse af energi. Enhver skabelse tilfredsstiller, når blot den fører til livsoplevelse for Jeget. Det vil altså sige, at Jegets skabelse i den udstrækning, den er motiveret af urbegæret alene, for så vidt er planløs(!). Dets afsendelse og modtagelse af energi er på dette grundlag uden tendens og således uden mål og med.

Imidlertid er urbegæret ikke den eneste udfordring, Jeget er stillet over for. En supplerende udfordring af dybtgående betydning fremgår af det nødvendige i, at også kontrastprincippet virker. Og denne udfordring registreres af Jeget som dels et behov for modsætningsforholds optræden i livsoplevelsen, og dels et behov for afveksling i livsoplevelsen -kort sagt som et behov for såvel statiske som dynamiske kontrastmomenters optræden (se eventuelt lektion 25).

Som vi allerede ved, resulterer det netop antydende samspil mellem urbegæret og kontrastprincippet rent praktisk i skiftende sultog mættelsestilstandes optræden, og med disse inddraget i betragtningerne er vi konfronteret med et nyt afgørende moment i sammenhængen, en ny motivfaktor bag Jegets samlede energiudfoldelse. Og specielt for denne er, at den til forskel fra det rene urbegær tvinger Jegets polære aktivitet til at forløbe efter ganske bestemte retningslinier af principiel karakter. Nævnte aktivitet tildeles med andre ord en bestemt principiel tendens, nemlig på den måde, at givne sulttilstande for deres tilfredsstillelse eller mæthed forudsætter en bestemt skabelse, der i denne forstand må være hensigtsmæssig. Med andre ord: gennem alliancen mellem urbegæret og kontrastprincippet tildeles Jegets polære aktivitet i form af afsendelse og modtagelse af energi en ganske bestemt tendens af principiel karakter.

8.

Læseren fornemmer sikkert, at vi med dette kompleks af kosmiske faktorer: urbegæret, polprincippet samt kontrastprincippet, står over for en motivationsmekanisme af overordentlig central natur. Man kan imidlertid finde det nærliggende at spørge, hvad det er, der gør livsoplevelsen så tiltrækkende for Jeget, og derved udstyrer urbegæret med den magt og berettigelse, vi umiddelbart føler det har. Kort sagt: hvad motiverer i det hele taget selve urbegæret? -Martinus svar herpå er, at der for det første er noget, der gør sig gældende. Og han tilføjer, at dette noget har sit kosmiske fundament i netop den mekanisme, vi just har fået føling med, og som i virkeligheden er intet mindre end selve det levende væsens seksuelle mekanisme eller rettere: denne mekanismes kernestruktur. Dette vil fremgå af de følgende betragtninger.

9.

Som allerede nævnt medfører alliancen mellem urbegæret og kontrastprincippet, at livsoplevelsen inkluderer fornemmelsen af skiftende sult-og mæthedstilstande, der uophørligt afløser hinanden.

At dette virkelig må være tilfældet er forholdsvis let at indse, men Martinus gør nu det skelsættende synspunkt gældende, at samme alliance danner grundlag for, at begreberne behag og ubehag kommer ind i Jegets tilværelse -og overhovedet får lejlighed til dette. Når det er tilfældet, beror det i første række på, at Jeget kan skelne mellem forskellige livsoplevelsesmomenter eller sansedata, og her frem for alt mellem momentet sult og momentet mæthed. For netop disse to store generalmomenter udgør nemlig den kosmiske basis for faktorerne behag og ubehag. Og af Jegets reaktion på de nævnte to momenter lader det sig konstatere, at momentet sult rent kosmisk danner grundlag for begrebet u-behag, hvorimod momentet mæthed danner grundlag for begrebet behag. Dette bekræftes bl.a. af, at Jeget registrerer sulttilstande som noget, det ønsker at få erstattet af mæthedstilstande -altså som noget, det foretrækker på bekostning af noget andet. -Naturligvis kan det indvendes, at mæthedstilstandene på et tidspunkt også får en utilfredsstillende status, således at nye sulttilstande bliver aktuelle. Men i modsætning til sult/mæthedsproceduren er dette jo ikke noget, Jeget bevidst beskæftiger sig med, hvorimod det er en automatisk følge af den måde, hvorpå den netop hermed beskrevne motivationsmekanisme fungerer.

10.

Der lægges fra Martinus side ikke skjul på, at han er indforstået med det avancerede og vanskelige i denne tankegang. Ikke desto mindre hævder han uden omsvøb, at det levende væsens evne til at kende forskel på behag og ubehag -hvilket er af fundamental betydning for eksistensen af værdibegreber i tilværelsen -har sit kosmiske grundlag og fodfæste i alliancen mellem urbegæret på den ene side og kontrastprincippet i dets egenskab af sult-og mæthedsprincip på den anden side. På denne alliance hviler et vældigt organisk system -så evigt som det levende væsen selv -i kraft af hvilket behag og ubehag ikke alene får eksistens i Jegets tilværelse, men yderligere bliver oplevet på de mest forskelligartede måder og i de mest afvigende styrkegrader lige fra ekstatiske vellyst til ulidelig smerte og pine. Dette organiske system er nemlig opbygget af materiale fra samtlige de sult-og mæthedsforløb, som Jeget gennem sin evige fortid har erfaret og gennemlevet. -Hvordan dette system i nærmere enkeltheder er konstitueret og fungerer foreligger der desværre ind til nu ikke noget om fra Martinus side ud over, at det har repræsentation i både overbevidsthedsområdet (erindringstalentkerner og disses koblinger) og i underbevidsthedsområdet (sjælelige organer, først og fremmest henhørende under følelseslegemet). Derimod demonstrerer Martinus klart, hvorledes det pågældende system motiverer det fænomen, vi kalder seksualisme.

11.

Foreløbigt har vi altså for øje, at alliancen mellem urbegæret og kontrastprincippet er en motivfaktor af større rækkevidde, end urbegæret alene kan tilskrives. Således medfører kontrastprincippet gennem sin medvirken den overordentlig vigtige effekt, at Jegets polære aktivitet får en bestemt tendens eller retning, idet hele nævnte aktivitet kommer til at dreje sig om at honorere udfordringen fra specielt kontrastprincippets side, dvs. lade givne sulttilstande afløse af relevante mæthedstilstande uden ophør nogen sinde.

Da imidlertid momentet "sult" som netop omtalt er den kosmiske eksponent for begrebet ubehag, og "mæthed" den kosmiske eksponent for begrebet behag, ses det, at førnævnte tendens også kan beskrives som en konsekvent og kompromisløs stræben fra Jegets side mod oplevelsen af behag; at denne stræben normalt er parret med en lige så konsekvent bestræbelse for at undgå ubehag turde være underforstået.

12.

Det levende væsen fremviser altså det meget vigtige træk, at det foretrækker nogle kategorier af oplevelse frem for andre, hvor de foretrukne kategorier rubriceres som behagelige, og de refuserede kategorier som ubehagelige. -Man kunne synes, at dette er noget aldeles selvfølgeligt -ja, det selvfølgeligste af alt. Men interessant nok viser det sig den ene gang efter den anden, at de mest selvfølgelige ting i livet ved nærmere eftersyn rummer de største gåder at løse. Således også her: i virkeligheden er det slet ikke selvfølgeligt, at det levende væsen distingverer (skelner) mellem behag og ubehag. Teoretisk kunne det lige så godt forholde sig sådan, at alt i denne forstand var ens, hvad enten man så ville kalde det behageligt eller ubehageligt, hvis man overhovedet ville finde anledning til at kalde det noget. Det er da også en kendsgerning, at Martinus foruden at påpege fænomenet og dets problematik er den første, der i fuldt alvor fremsætter en principiel og dybtgående forklaring. Og denne går altså ud på, at behagsog ubehagsdistinktionen først og fremmest beror på Jegets tilknytning til urbegæret og kontrastprincippet, mens den i næste række beror på forekomsten af et organisk system, der specielt er indrettet til at etablere behags-og ubehagsoplevelser i alle mulige variationer og styrkegrader -såvel i psykisk eller åndelig som i fysisk og parafysisk forstand.

13.

Martinus gør nu det synspunkt gældende, at det netop er de hermed skitserede faktorer, der i forening gør livsoplevelsen attråværdig for Jeget og således udstyrer urbegæret med den magt og berettigelse, vi føler det har. Netop eksistensen af behagsog ubehagsmomenter bevirker i forbindelse med Jegets følelse af frihed til at vælge og tilegne sig førstnævnte frem for sidstnævnte, at livet og tilværelsen udstyres med spænding, muligheder, hensigtsmæssighed og tiltrækningskraft -ja, simpelthen får værdi og mening for Jeget. Og i praksis reagerer det altså herpå med at udfolde en aktivitet, der gennemført sigter mod at bringe behags-oplevelser inden for rækkevidde. Man kan i fuld overensstemmelse med fakta ligefrem tale om en permanent drift mod behagsoplevelser af enhver art, en drift, der som motivfaktor betragtet er mindst lige så umiskendelig og kompromisløs som urbegæret. Netop denne drift tildeler Martinus det sande kosmiske ansvar for eksistensen af det fænomen, vi kalder seksualisme. – Dette harmonerer da også med, at seksualisme i den menneskelige opfattelse er ensbetydende med en drift mod behagsoplevelse, eller for at være helt nøjagtig: livets højeste eller mest koncentrerede behagsoplevelse, kendt som det seksuelle klimaks. Men da denne klimaksoplevelse tilsyneladende kun naturligt kan erhverves på grundlag af de fysiske kønsorganer, bliver seksualisme for mennesket ensbetydende med kønsdrift.

-Det begrænsede i denne opfattelse kommer imidlertid til syne gennem Martinus påvisning af, at de kræfter, der virker bag kønsdriften, i virkeligheden er nøjagtigt de samme som de, der virker bag Jegets drift eller tiltrækning mod alle mulige andre former for behagsoplevelser. Og derved kommer det til syne, at disse kræfter, der tydeligt nok gør krav på prædikatet: seksuelle kræfter, i realiteten virker bag hele såvel menneskets som ethvert andet levende væsens aktivitet. Ja faktisk bag al den aktivitet, det ganske verdensalt fremviser, så sandt som denne aktivitet indtil de mindste enkeltheder er udtryk for stræben efter behagsoplevelse.

Det er altså driften mod behagsoplevelse, der i forbindelse med urbegæret motiverer karakteren af overhovedet hele den menneskelige livsudfoldelse, såvel på det personlige som på det kollektive plan: f.eks. industri, håndværk, landbrug, forskning, politik, kunst, religion, moral, kriminalitet, krige, humanitær aktivitet -ja, kort sagt alt, hvad mennesket gennem afsendelse og modtagelse af energi præsterer. -Intet under da, at Martinus har givet denne centrale og fundamentalt betydningsfulde drift betegnelsen: "Den højeste ild".

14.

Ved den højeste ild forstår Martinus altså helt enkelt driften mod behag. -Et enkelt udslag heraf er

som sagt kønsdriften, der jo motiverer begrebet seksualisme. Men netop fordi kønsdriften som tidligere anført kun er et enkelt aspekt af samtlige den højeste ilds ytringsmåder, bliver der grundlag for at udvide begrebet seksualisme til også at omfatte resten af disse; det vil i realiteten sige resten af den menneskelige aktivitet -ja, i virkeligheden al øvrig aktivitet i verdensaltet. Fra Martinus side understreges det da også uden forbehold, at overhovedet alt, hvad der sker i verdensaltet inden for skabelsens og det skabtes område, i sin dybeste kosmiske natur er udtryk for seksualisme. Alt sammen repræsenterer det på principielt samme måde som kønsakten, afsendelse og modtagelse af energi motiveret af længslen efter behag -altså motiveret af den højeste ild; at resultatet af bestræbelserne så ofte bliver noget ganske andet end behag, endsige vellyst, er en ganske anden sag. I overensstemmelse hermed definerer Martinus da også begrebet seksualisme som det, der har med den højeste ild at gøre eller kortere: som dette at dyrke den højeste ild.

Med andre ord: af alliancen mellem urbegæret og kontrastprincippet fremvirkes en central og permanent motivfaktor i Jegets tilværelse: driften mod behag. Denne motivfaktor tildeler Martinus betegnelsen "den højeste ild", og han understreger, at samtlige Jegets bestræbelser i retning af at tilgodese denne i kosmisk forstand er ensbetydende med seksualisme.

Spørgsmål til lektion 71

1. Levner Martinus kosmologi mulighed for den betragtning, at seksualisme kan optræde som en form for ernæring?
2. I bekræftende fald af spørgsmål 1: a) hvor i spiralkredsløbet finder denne ernæringsform særlig udfoldelse, og b) hvad kaldes den?
3. Hvad forstås ved kønsdrift?
4. Hvad forstås for øjeblikket ved begrebet seksualisme?
5. Hvad bestemmer for øjeblikket hovedsageligt menneskets sympatiske orientering?
6. Hvad forstår Martinus ved a) stofside-seksualisme, og b) prik-seksualisme?
7. Hvad kalder man en funktion, der er sammensat af to indbyrdes modsatte bi-funktioner?
8. Hvilket af de kosmiske skaberprincipper kommer direkte til udtryk gennem Jegets afsendelse og modtagelse af energi?
9. a) Kan urbegæret alene motivere en planmæssig (tendentiøs) skabelsesaktivitet fra Jegets side, og b) i benægtende fald: hvad kræver en sådan aktivitet yderligere i retning af motivation?
10. Hvordan forholder faktorerne "sult", "mæthed", "behag" og "ubehag" sig til hinanden?
11. Er det i realiteten en selvfølge, at det levende væsen skelner mellem behag og ubehag?
12. Hvad forstår Martinus ved begrebet "den højeste ild"?
13. Hvorledes definerer Martinus begrebet seksualisme?
14. Tilslutter Martinus sig tanken om, at seksualisme alene er, hvad der har med kønslivet at gøre?

Løsningen til lektion 70's opgavetillæg

1. a) Den italienske matematiker og fysiker Galilei Galileo, b) at forskningen alene består i at måle og veje, samt at der for forskningen kun eksisterede det, som kan måles og vejes.
  2. Det kvantitative aspekt.
  3. At den gøres uafhængig af følelser og subjektiv bedømmelse, samt så vidt muligt af kvalitative begreber.
  4. Sansningen fra neden.
  5. Naturvidenskaberne og de humanistiske videnskaber.
  6. Den induktive og den deduktive metode.
  7. Talsproget og matematikken.
  8. Livssiden.
  9. Nej.
  10. Sansningen fra oven.
  11. Nej, sidstnævnte er nemlig parafysisk materieforskning.
  12. a) En materie, der eksisterer ud over den fysiske materie, men som ved sin særlige finhed ikke lader sig fysisk iagttage (svarer til den såkaldte "åndelige materie"); b) den verden, der er bygget op af den parafysiske materie (svarer til den såkaldte åndelige verden).
  13. Ja.
  14. De psykologiske faktorer, der virker som motiver bag samtlige verdensaltets livsytringer.
  15. Nej, ikke for den fuldt kompetente åndsforsker, dvs. den åndsforsker, der fuldt ud behersker intuition.
- P.B.-J.
- NB. Disse svar er godkendt af Martinus